

Kdo vše rozdal, ten vše má

Jestliže se v mnoha obcích na Uničovsku a Olomoucku řekne jméno Jan Morávek, či spíše Jenda nebo Jeníček, rezonuje. Poněvadž jeho nositel, který v sobotu 3. ledna 2021 zemřel ve věku nedožitých 93 let, se pro mnohé z nás stal symbolem obětavosti, nadšení a lásky k vážné hudbě.

Jako ředitel Základní umělecké školy v Uničově, později dlouhá léta jako penzista, organizoval desítky, ba stovky koncertů předních osobností vážné hudby v těchto regionech. Využíval k tomu svých kontaktů s umělci i diplomatického umu při jednání s organizátory (dříve předsedy JZD, později se starosty jednotlivých obcí). Koncertní šňůry, které vytvářel, pak s hudebníky i neúnavně objížděl, to znamená, že vystoupení slyšel i osmkrát, devětkrát po sobě. Vždy se se stejným zaujetím i odborným vhledem. Při koncertech sedával ve svém hnědém proužkovaném obleku vždy vzadu. Nechtěl, aby pozornost byla poutána k němu, nýbrž k umělcům, o nichž měl také ve zvyku na počátku i na závěr koncertu pohovořit. Chtěl, aby si posluchači uvědomili výjimečnost těchto kulturních počinů. A měl pravdu. Venkovské Kruhy přátel hudby jsou jen u nás, a i dnes, kdy došlo díky společenským a ekonomickým změnám k zmenšení jejich počtu na sedmáct, tvoří skoro jednu pětinu všech KPH v České republice, která jsou ale ve větších a velkých městech. Jde tedy o dílo trvalejší kovu, jak by řekl básník Ovidius.

S mnohými předsedy jednotlivých kruhů navázal přátelská spojení. Věděl o jejich slastech a zejména strastech, které se jim snažil ulehčit mimo jiné i tím, že sháněl finanční dotace na Podzimní hudební festival, do nějž velkou část koncertů začlenil. Nepamatuji jej našťavaného, bez nálady – vždycky přijelo sluníčko. Možná i proto, že velkou oporu měl v rodině – manželce, která však v roce 2003 zemřela, ale i dětech, které se často různou formou na péči o umělce podílely.

Z myslí „svých“ KPH nezmizel ani poté, co se ze zdravotních důvodů vzdal jejich vedení. Na každém koncertě z řad posluchačů zazněla otázka – Jak se má pan Morávek? Byl jimi pozdravován a připomínán, sám se na ně stále vyptával a chtěl být informován o všem, co se děje. Dokonce i v Domově důchodců, kde na sklonku života pobýval, se pokoušel pro své spolubydlící organizovat „minikoncerty“ svých nejuvěrnějších hudebních přátel.

Jsme jeho pokračovateli, nositeli jeho odkazu, který bychom měli pečlivě hlídat. Protože něco takového, co Jeníček vytvořil, se asi už nikomu jinému nikdy nepodaří.

Requiescat in pace!

Karla Vymětalová